Den Europæiske Ombudsmand

*Denne side er* maskinoversat [Link]. *Maskinoversættelser kan indeholde fejl, der potentielt gør teksten mindre klar og nøjagtig. Ombudsmanden påtager sig intet ansvar for eventuelle afvigelser. For de mest pålidelige oplysninger og den største retssikkerhed henvises der til originalversionen på engelsk, som der er linket til ovenfor. Læs mere i vores* sprog- og oversættelsespolitik [Link].

# Afgørelse i sag 3784/2006/FOR - Manglende betaling

Afgørelse
**Sag** 3784/2006/FOR - **Indledt den** 10/01/2007 - **Afgørelse af** 05/12/2008

*Sammendrag af afgørelse om klage 3784/2006/FOR over Europa-Kommissionen (fortroligt)*

Instituttet for kemiteknik ved X Universitet ("instituttet") indgik forsknings- og udviklingsaftaler med Europa-Kommissionen i 1994 og 1996. Kommissionen sendte instituttet et formelt brev den 10. november 2003 og anmodede om "manglende udgiftsopgørelser" i forbindelse med en af disse kontrakter. Kommissionen præciserede, at hvis instituttet ikke fremsendte de udgiftsopgørelser, der var anmodet om, inden for en måned, ville den ikke foretage yderligere betalinger og afslutte kontrakten. Instituttet svarede ikke, hvorefter Kommissionen afsluttede kontakten.

Efter at klageren i over to år forgæves havde forsøgt at få Kommissionen til at ændre holdning, henvendte denne sig til Ombudsmanden i december 2006. Efter at have gennemført en undersøgelse i løbet af 2007 fandt Ombudsmanden under de givne omstændigheder, at den af Kommissionen pålagte sanktion var åbenbart uforholdsmæssig, navnlig størrelsen af indtægtstabet som følge af Kommissionens afvisning af at foretage yderligere betalinger (96 832,32 EUR), sammenlignet med instituttets samlede udgifter (127 404 EUR). Han fremsatte derfor et forslag til en mindelig løsning i april 2008, hvori han bad Kommissionen om at tage sin holdning op til fornyet overvejelse.

Kommissionen svarede, at den havde taget sin holdning op til fornyet overvejelse og var villig til at betale et yderligere beløb på 53 705,32 EUR for at afgøre sagen. Instituttet accepterede Kommissionens forslag. Klagerne takkede Ombudsmanden for at have støttet instituttet og foreslået en mindelig løsning.

# BAGGRUNDEN FOR KLAGEN

1. Institut for Kemiteknik ved University X ("Instituttet") indgik to forsknings- og udviklingskontrakter med Europa-Kommissionen i 1994 og 1996.

2. Den første forskningskontrakt blev underskrevet den 2. november 1996. Kontraktens løbetid begyndte den 1. december 1996 og udløb den 31. maj 2000. Det samlede bidrag fra de fællesskabsmidler, der blev tildelt i henhold til kontrakten, beløb sig til 150 000 EUR. Der blev udbetalt et forskud på 60 000 EUR til instituttet inden for to måneder.

3. Projektets første fase omfattede perioden fra den 1. december 1996 til den 30. november 1997. De videnskabelige og finansielle rapporter vedrørende denne periode blev forelagt af instituttet den 18. juli 1999. Disse rapporter blev godkendt af Kommissionen den 13. juli 2004. De samlede godkendte omkostninger for denne periode beløb sig til 4 704,58 EUR (som blev fratrukket forskuddet på 60 000 EUR).

4. Anden fase af projektet omfattede perioden fra den 1. december 1997 til den 30. november 1998. De videnskabelige og finansielle rapporter vedrørende denne periode blev forelagt af instituttet den 18. juli 1999 og godkendt af Kommissionen den 13. juli 2004. De samlede godkendte omkostninger for denne periode beløb sig til 25 868,10 EUR (som også blev fratrukket forskuddet).

5. Den tredje fase omfattede perioden fra den 1. december 1998 til den 30. november 1999, og den sidste fase omfattede perioden fra den 1. december 1999 til den 31. maj 2000. Klagerne anførte, at de videnskabelige og finansielle rapporter vedrørende disse perioder blev forelagt af instituttet den 30. oktober 2001. De anmeldte omkostninger beløb sig til 57 363 EUR (for den tredje periode) og 37 512 EUR (for den sidste periode). Omkostningerne vedrørende tredje og fjerde periode blev imidlertid ikke refunderet af Kommissionen.

6. Kommissionen sendte den 10. november 2003 instituttet en formel skrivelse med anmodning om "manglende udgiftsopgørelser". I brevet meddelte Kommissionen instituttet, at Kommissionen, hvis den ikke havde fremsendt de ønskede udgiftsopgørelser inden for den fastsatte frist (som var en måned efter modtagelsen af brevet), ville beslutte ikke at foretage yderligere godtgørelse og afslutte kontrakten. Kommissionen anførte, at instituttet modtog brevet den 17. november 2003. Ifølge en af klagerne (projektkoordinatoren) var dette brev "mislagt" (han anførte, at han ikke havde set brevet og ikke var bekendt med dets opholdssted).

7. I juli 2004 anmodede Kommissionen instituttet om at tilbagebetale 29 428,32 EUR fra det oprindelige forskud på 60 000 EUR. Da instituttet også var modtager af støtte i henhold til en anden forskningskontrakt, trak Kommissionen dette beløb fra de betalinger, som instituttet skulle betale i forbindelse med denne kontrakt.

8. Den 27. juli 2004 meddelte instituttet Kommissionen, at det ikke var enig i Kommissionens holdning til sagen. Instituttet fremsendte på ny kopier af alle de relevante udgiftsopgørelser.

9. Den 21. august 2004 sendte projektkoordinatoren en telefax til Kommissionen med en detaljeret redegørelse for instituttets holdning. Han anmodede Kommissionen om at tage situationen op til fornyet overvejelse. Han vedlagde kopier af alle udgiftsopgørelser for den første forskningskontrakt. Kommissionen besvarede ikke denne telefax.

10. Den 30. september 2004 fremsendte instituttet en formel betalingsanmodning til Kommissionen. Kommissionen afslog den formelle betalingsanmodning den 20. oktober 2004.

11. Den 25. november 2004 meddelte projektkoordinatoren Kommissionen, at han ikke var enigi Kommissionens holdning. Han anførte, at han havde indgivet de "manglende" omkostningsopgørelser og anmodede om, at den udestående betaling blev foretaget. Han anmodede også om oplysninger om alle mulige klageprocedurer. Den 29. november 2004 meddelte Kommissionen instituttet, at det ikke ville "genåbne" den første forskningskontrakt. Den fremlagde ingen oplysninger om eventuelle klageprocedurer.

12. Instituttet skrev den 1. december 2005 til Kommissionens Generalsekretariat og underrettede det om spørgsmålet. Generalsekretariatet svarede den 21. december 2005, at det ikke var den rette tjenestegren at behandle spørgsmålet, og videresendte korrespondancen til den kompetente tjenestegren. Den kompetente tjenestegren (som var den samme tjenestegren, som havde besvaret instituttet den 29. november 2004) afslog atter betalingsanmodningen, medmindre instituttet fremlagde bevis for, at omkostningsopgørelserne faktisk var blevet fremsendt til Kommissionen den 18. juli 1999 eller den 30. oktober 2001. Den 10. marts 2006 fremsendte klageren på ny omkostningsopgørelserne til Kommissionen.

13. Den 25. maj 2006 meddelte Kommissionen klageren, at han ikke havde været i stand til at bevise, at han havde fremsendt rapporterne i november 2001, og bekræftede sin holdning om, at kontrakten fortsat var afsluttet.

# GENSTANDEN FOR UNDERSØGELSEN

14. Ombudsmanden forstod klagerne til kort at hævde, at Europa-Kommissionen:
- med urette nægtede instituttet at godkende omkostningsopgørelser og efterfølgende med urette nægtede at foretage betalinger, som klagerne skulle betale i henhold til bestemmelserne i den første forskningskontrakt
- undlod at give en tilstrækkelig begrundelse for sine beslutninger om at forsinke og afvise de betalinger, der skulle betales i henhold til den første forskningskontrakt
- undlod at give instituttet oplysninger om eventuelle klageprocedurer
- reagerede ikke hurtigt på klagerens henvendelser.

15. Ombudsmanden forstod klagerne til kort at hævde, at Kommissionen burde:
- opfylde sine forpligtelser vedrørende den første forskningskontrakt ved at betale instituttet 67 404 EUR
- trække sin tilbagesøgningsbeslutning vedrørende den anden forskningskontrakt tilbage og

tilbagelevere det inddrevne beløb på 29 428,32 EUR til instituttet.

# UNDERSØGELSEN

16. Ombudsmanden modtog klagen (der var dateret den 21. november 2006) den 18. december 2006. Den 10. januar 2007 indledte Ombudsmanden en undersøgelse af klagen og anmodede Kommissionen om at afgive en udtalelse senest den 30. april 2007. Den 7. maj 2007 fremsendte Kommissionen sin udtalelse, som blev fremsendt til klagerne den 9. maj 2007 med anmodning om at fremsætte bemærkninger senest den 30. juni 2007. Klagernes bemærkninger blev modtaget af Ombudsmanden den 10. oktober 2007. Den 25. april 2008 fremsatte Ombudsmanden et forslag til en mindelig løsning og anmodede Kommissionen om at svare herpå senest den 30. juni 2008. Den 17. juli 2008 reagerede Kommissionen på forslaget til en mindelig løsning. Den 22. juli 2008 fremsendte Ombudsmanden svaret til klagerne med anmodning om at fremsætte bemærkninger senest den 30. september 2008. Den 8. oktober 2008 imødekom Ombudsmanden klagernes anmodning om en forlængelse af fristen indtil den 15. november 2008. Den 3. november 2008 fremsatte klagerne bemærkninger til Kommissionens svar på forslaget til en mindelig løsning.

# OMBUDSMANDENS ANALYSE OG KONKLUSIONER

**Indledende bemærkninger**

17. Den første og den anden påstand og de to påstande er tæt forbundne. Af klarhedshensyn finder Ombudsmanden det derfor nødvendigt at behandle klagernes første og anden påstand og de dermed forbundne påstande samlet.

**A. Påstande om, at Kommissionen med urette nægtede at godkende omkostningsanmeldelser og ikke gav en tilstrækkelig begrundelse for sine beslutninger om at forsinke og afvise betalinger, og de dertil knyttede påstande** *Argumenter forelagt Ombudsmanden*

18. Klagerne anførte, at instituttet i oktober 2001 havde fremlagt alle de relevante videnskabelige og finansielle rapporter, der kræves i henhold til kontrakten.

19. Instituttet havde gentagne kontakter pr. e-mail og telefon med Kommissionen efter den 10. november 2003 (den dato, hvor Kommissionen sendte den formelle skrivelse med anmodning om "manglende udgiftsopgørelser"). Ifølge klagerne meddelte Kommissionen imidlertid ikke til trods for gentagne henvendelser til instituttet, at der manglede yderligere oplysninger. Instituttet var derfor ikke klar over, at omkostningsanmeldelserne, som det allerede forstod var blevet fremlagt i 2001, faktisk manglede.

20. Klagerne anførte, at instituttet på trods af den manglende besvarelse af Kommissionens åbningsskrivelse af 10. november 2003 vedrørende de manglende udgiftsopgørelser gjorde

mange forsøg på at fastslå, hvilke oplysninger der manglede. Klagerne var af den opfattelse, at selv om en forsinkelse i fremlæggelsen af omkostningsopgørelser kan berettige en forsinkelse i udbetalingen af midler (indtil udgiftsopgørelserne er fremlagt), bør en sådan forsinkelse ikke berettige helt at tilbageholde betalinger.

21. Klagerne anførte, at selv om afslaget på betaling er i strid med aftaleretten, er det også i strid med Kommissionens egen kodeks for god forvaltningsskik, hvori det hedder, at anvendelsen af kodeksen aldrig bør føre til pålæggelse af administrative eller budgetmæssige byrder, der er ude af proportion med den forventede fordel. Desuden gjorde klagerne gældende, at en sådan holdning er i strid med artikel 6, stk. 1, i den europæiske kodeks for god forvaltningsskik, hvori det hedder, at embedsmændene, når de træffer afgørelser, skal sikre, at de trufne foranstaltninger står i et rimeligt forhold til det tilstræbte mål.

22. Kommissionen anførte i sin udtalelse, at dens holdning fuldt ud var i overensstemmelse med artikel 21, stk. 4, i de almindelige betingelser for kontrakten, som har følgende ordlyd:

" *Kommissionen kan beslutte ikke at tage hensyn til yderligere omkostninger eller undlade at foretage yderligere godtgørelse efter skriftligt at have givet meddelelse om manglende modtagelse af de endelige udgiftsopgørelser med en måneds* varsel."

23. Kommissionen konkluderede derfor, at den ikke med urette havde nægtet at godkende udgiftsopgørelser og ikke med urette havde nægtet at foretage den efterfølgende betaling. Kommissionen forklarede, at den havde anvendt den kontrakt, som instituttet og Kommissionen havde underskrevet. Kommissionen anførte herved, at den ikke havde tilsidesat kodeksen for god forvaltningsskik.

24. Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen havde tilsidesat den europæiske kodeks for god forvaltningsskik, hvorefter tjenestemændenes foranstaltninger skulle stå i et rimeligt forhold til det forfulgte formål, anførte Kommissionen, at den havde anvendt kontrakten mellem instituttet og Kommissionen. Kommissionen konkluderede, at den ved at gøre dette ikke havde overtrådt kodeksen for god forvaltningsskik.

25. Med hensyn til påstanden om, at Kommissionen ikke gav en tilstrækkelig begrundelse for sine beslutninger om at forsinke og afvise de betalinger, der skulle betales i henhold til den første forskningskontrakt, forklarede Kommissionen, at betalingerne var blevet afvist, fordi instituttet ikke havde fremsendt omkostningsopgørelserne inden for de frister, der var fastsat i kontrakten. Kommissionen anførte, at dette klart fremgik af den korrespondance, der var vedlagt udtalelsen.

26. Som svar på de argumenter, som Kommissionen fremførte i sin udtalelse, påpegede klagerne, at Kommissionen efter dens opfattelse ikke havde behandlet deres argumenter vedrørende den uforholdsmæssige karakter af den pålagte sanktion. I den forbindelse påpegede klagerne, at alle projektets tekniske mål var nået — de var faktisk blevet overskredet. Alle videnskabelige rapporter var indsendt korrekt. Klagerne påpegede også, at alle omkostningsanmeldelser var indgivet før eller efter fristen (afhængigt af ens synspunkt). De

bemærkede, at den forseelse, som Kommissionen hævdede, vedrørte manglen på bevis for, at de angiveligt "manglende" omkostningsanmeldelser blev indgivet rettidigt. Klagerne bemærkede også, at instituttet opfyldte alle sine forpligtelser på trods af de yderst vanskelige hindringer, som Kommissionen havde skabt, f.eks. når det ignorerede korrespondance eller forsinkede besvarelser og betalinger.

*Ombudsmandens foreløbige vurdering, der fører til et forslag til en mindelig løsning*

27. Kommissionen pålagde instituttet en samlet sanktion på 96 873 EUR som følge af klagerens manglende fremlæggelse af de manglende udgiftsopgørelser inden for den frist, der var fastsat i Kommissionens brev af 10. november 2003 ( 1).

28. Det blev ikke bestridt, at klageren fremlagde de " *manglende* " omkostningsopgørelser senest i august 2004. Kommissionen har ikke rejst tvivl om, hvorvidt disse omkostningsopgørelser er tilstrækkelige. Det blev ikke bestridt, at alle projektets tekniske mål var nået. Den eneste grund til, at Kommissionen afviste de omkostningsanmeldelser, der blev fremlagt i august 2004, var, at de blev modtaget af Kommissionen efter den frist, der var fastsat i skrivelsen af 10. november 2003 til instituttet.

29. I sin udtalelse til Ombudsmanden anførte Kommissionen, at dens beslutning om at udstede indtægtsordren og afvise alle yderligere betalinger var i overensstemmelse med artikel 21, stk. 4, i de almindelige betingelser. Ombudsmanden bemærkede, at artikel 21, stk. 4, i de almindelige betingelser for kontrakten har følgende ordlyd:

" *Kommissionen* kan *beslutte ikke at tage hensyn til yderligere omkostninger eller undlade at foretage yderligere godtgørelse efter en måneds skriftlig meddelelse om manglende modtagelse af de endelige udgiftsopgørelser* " (understregning tilføjet af Ombudsmanden).

Artikel 21, stk. 4, giver Kommissionen en kontraktmæssig ret til ikke at tage hensyn til yderligere udgiftsopgørelser eller til ikke at foretage yderligere godtgørelse efter en måneds skriftlig meddelelse om manglende modtagelse af de endelige udgiftsopgørelser. Ombudsmanden bemærkede imidlertid, at eksistensen af en kontraktlig rettighed ikke indebærer en forpligtelse til at udøve denne ret. I henhold til artikel 21, stk. 4, *skal* Kommissionen ikke tage hensyn til yderligere omkostninger eller undlade at foretage yderligere godtgørelse efter en måneds varsel om, at de endelige udgiftsopgørelser ikke er blevet modtaget. Det henhører snarere under Kommissionens skøn, om den faktisk udøver denne kontraktmæssige ret eller ej.

30. Omfanget af Kommissionens skønsmargen i henhold til artikel 21, stk. 4, i de almindelige betingelser fastsættes af de gældende retsregler, herunder reglerne i finansforordningen (2) og gennemførelsesbestemmelserne hertil (3) . Desuden bør Kommissionen, når den udøver sit skøn, også tage hensyn til principperne om god forvaltningsskik og de generelle principper i EU-retten.

31. Proportionalitetsprincippet er et længe fastlagt generelt princip i EU-retten (4) . Ifølge Fællesskabets retsinstansers faste retspraksis kræver proportionalitetsprincippet, at

foranstaltninger, der vedtages af en fællesskabsinstitution, ikke må gå ud over, hvad der er hensigtsmæssigt og nødvendigt for at nå de legitime mål, og at såfremt der er valg mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst bebyrdende foranstaltning anvendes, og de påførte ulemper må ikke være uforholdsmæssige i forhold til de tilstræbte mål (5) .

32. I henhold til finansforordningen og gennemførelsesbestemmelserne hertil skal en fællesskabsinstitution også overholde proportionalitetsprincippet i forbindelse med pålæggelse af administrative og økonomiske sanktioner. Ombudsmanden minder om, at det i forbindelse med tilskud f.eks. fremgår af finansforordningens artikel 103, at:

" *Hvis udbudsproceduren eller gennemførelsen af kontrakten er behæftet med væsentlige fejl eller uregelmæssigheder eller svig, suspenderer institutionerne gennemførelsen af kontrakten.*

*Hvis sådanne fejl, uregelmæssigheder eller svig kan tilskrives kontrahenten, kan institutionerne desuden afvise at foretage betalinger eller inddrive allerede udbetalte beløb* i forhold til fejlenes, uregelmæssighedernes eller svigens grovhed *(* min fremhævelse).

Finansforordningens artikel 114, stk. 3, bestemmer:

" *Den anvisningsberettigede kan i henhold til artikel 93-96* og i gennemførelsesbestemmelserne hertil pålægge ansøgere, der er udelukket i henhold til stk. 2, administrative og økonomiske sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning ." (min fremhævelse).

33. Ombudsmanden var enig i, at Kommissionen af hensyn til god forvaltningsskik har ret til at fastsætte frister for indgivelse af omkostningsanmeldelser i forbindelse med forskningsprogrammer, der finansieres af Fællesskabet. Ombudsmanden var også enig i, at Kommissionen kan være berettiget til at pålægge visse sanktioner for forsinket indsendelse af sådanne dokumenter.

34. Selv om Kommissionen kan være berettiget til at pålægge visse sanktioner for forsinket fremlæggelse af dokumenter, skal sådanne sanktioner i det mindste være forenelige med proportionalitetsprincippet. Proportionalitetsprincippet kræver, at foranstaltninger, der vedtages af en fællesskabsinstitution, *ikke må gå ud over* , hvad der er hensigtsmæssigt og nødvendigt for at nå de legitime mål. Hvis der er mulighed for at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal *den mindst bebyrdende foranstaltning* anvendes.

35. Ombudsmanden henledte Kommissionens opmærksomhed på den relevante retspraksis, navnlig *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd mod Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)* , hvor Domstolen fastslog, at:

" *[...] den automatiske fortabelse af hele sikkerheden i tilfælde af en overtrædelse, der er væsentligt mindre alvorlig end den manglende opfyldelse af den primære forpligtelse, som selve sikkerhedsstillelsen har til formål at garantere, må anses* for at være for drastisk *en sanktion i forhold til eksportlicensens funktion, der består i at sikre en forsvarlig forvaltning af det*

*pågældende marked* " (min fremhævelse) (6) .

36. I lyset af ovenstående omstændigheder, navnlig sanktionens størrelse (96 873 EUR) i forhold til de samlede udgifter (127 404 EUR), fandt Ombudsmanden den sanktion, som Kommissionen har pålagt, åbenbart uforholdsmæssig.

37. For at vurdere det passende niveau for en sådan sanktion var Ombudsmanden af den opfattelse, at det var nødvendigt at tage hensyn til kontraktens særlige karakteristika, navnlig kontraktens størrelse, og om den anden part opfyldte alle sine øvrige forpligtelser i henhold til kontrakten.

38. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt instituttet opfyldte sine øvrige forpligtelser i henhold til kontrakten, bemærkede Ombudsmanden, at Kommissionen ikke satte spørgsmålstegn ved kvaliteten af den udarbejdede forskning eller den materielle tilstrækkelighed af de omkostningsanmeldelser, der blev fremlagt i august 2004. Det fremgik nemlig, at den eneste grund til, at Kommissionen nægtede at foretage yderligere betalinger og for at udstede indtægtsordren, var, at omkostningsopgørelserne blev modtaget af dens tjenestegrene efter den frist, der var fastsat i skrivelsen til instituttet af 10. november 2003.

39. Ombudsmanden bemærkede endelig, at det i artikel 87, stk. 1, i gennemførelsesbestemmelserne til finansforordningen hedder, at:

" *Den ansvarlige anvisningsberettigede kan undlade at inddrive hele eller en del af en fastlagt fordring (...)* , hvis inddrivelsen ikke er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet " (min fremhævelse).

40. I lyset af ovennævnte konklusioner var Ombudsmandens foreløbige konklusion, at der kan have været et tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. I artikel 3, stk. 5, i statutten for Den Europæiske Ombudsmand hedder det *, at "ombudsmanden søger så vidt muligt at finde en løsning sammen med den pågældende institution eller det pågældende organ for at fjerne tilfælde af fejl eller forsømmelser og imødekomme klagen.* " Ombudsmanden fremsatte derfor følgende forslag til en mindelig løsning.

"Kommissionen bør overveje at annullere eller give afkald på indtægtsordren i forbindelse med den anden forskningskontrakt. Kommissionen bør også overveje at foretage en betaling til instituttet for de udestående beløb, der anmodes om i regnskabsrapporterne for tredje og fjerde periode, efter at have foretaget en grundig gennemgang af de indsendte omkostningsopgørelser."

*De argumenter, der blev fremført for Ombudsmanden efter hans forslag til en mindelig løsning*

41. I sit svar anførte Kommissionen, at den ikke var enig i, at udøvelsen af sine kontraktlige rettigheder over for instituttet udgjorde en "straf". Den bemærkede, at en "straf" ifølge finansforordningen og gennemførelsesbestemmelserne er en sanktion, der følger af lovbestemmelser eller kontraktlige bestemmelser (likvideret erstatning). Da der ikke er fastsat

en "sanktion" i kontrakten om forsinket indsendelse af dokumenter, er Kommissionen ikke berettiget til at pålægge en kontraktmæssig sanktion for forsinket indsendelse af dokumenter. Kommissionen har derfor gjort gældende, at den ikke kan tilslutte sig Ombudsmandens holdning om, at sanktionens størrelse var åbenbart uforholdsmæssig, blot fordi der efter dens opfattelse ikke var blevet pålagt en sanktion.

42. I betragtning af at artikel 20, stk. 5, i den generelle betingelse specifikt kun henviser til "endelige omkostningsopgørelser", er Kommissionen ikke desto mindre rede til delvist at acceptere forslaget til en mindelig løsning. Sammenfattende er Kommissionen rede til at gennemgå omkostningsopgørelserne for det tredje rapporteringsår, der er indsendt i henhold til den første forskningskontrakt. Kommissionen fastholder imidlertid sit synspunkt med hensyn til omkostningsanmeldelserne for den fjerde (og endelige) rapporteringsperiode og vil ikke tage hensyn til dem.

43. De udgiftsopgørelser, der vil blive taget i betragtning, er derfor:

Rapporteringsperiode 1 (først indsendt i 1999) — 4 703 EUR

Rapporteringsperiode 2 (først indsendt i 1999) — 25 929 EUR

Rapporteringsperiode 3 (forelagt i 2004) — 57 363 EUR

44. Det samlede beløb, der skal betales, nemlig 87 995 EUR, nedsættes med 3 781 EUR for at tage hensyn til artikel 14, stk. 3, i de almindelige betingelser, som begrænser overførsler mellem omkostningskategorier til 20 % af den oprindelige tildeling. Dette indebærer, at Kommissionen er villig til at betale et yderligere beløb på 53 705,32 EUR, hvilket ifølge Kommissionen bringer det samlede beløb, der vil blive betalt under den første forskningskontrakt, op på 84 277 EUR (7).

45. Kommissionen bemærkede også, at da klagerne i 2003 indgav omkostningsopgørelserne for periode 1 og 2, var de anmeldte beløb højere end de omkostninger, der blev fremlagt i 1999. Forskellen beløb sig til 1 896 EUR. Dette beløb indgår ikke i de beløb, der er nævnt i præmis 43 ovenfor.

46. Klagerne anførte i deres bemærkninger, at instituttet accepterer Kommissionens forslag om at løse sagen ved at betale instituttet 53 705,32 EUR. Instituttet påskønner, at Kommissionen har genåbnet sagen og i det mindste delvist har accepteret Ombudsmandens forslag til en venlig løsning. Klagerne takkede Ombudsmanden for at støtte instituttet og for at have fremsat forslaget til en venlig løsning.

*Ombudsmandens vurdering efter hans forslag til en mindelig løsning*

47. Ombudsmanden bemærker, at Kommissionen delvist har tilsluttet sig Ombudsmandens forslag til en venlig løsning. Klagerne har accepteret Kommissionens tilbud. Ombudsmanden mener derfor ikke, at yderligere undersøgelser er berettigede i forbindelse med den første og

den anden påstand og de dermed forbundne påstande.

**B. Påstand om, at Kommissionen ikke har givet instituttet oplysninger om eventuelle klageprocedurer** *Argumenter forelagt Ombudsmanden*

48. Den 25. november 2004 anmodede klagerne i deres korrespondance med Kommissionen om oplysninger om alle mulige klageprocedurer. Kommissionen fremlagde ikke de ønskede oplysninger i sit svar af 29. november 2004.

49. I sin udtalelse til Ombudsmanden anerkendte Kommissionen, at den ikke fremlagde oplysninger om de mulige klageprocedurer, og undskyldte for dette tilsyn.

*Ombudsmandens vurdering*

50. Ombudsmanden mener, at det er vigtigt at informere interesserede parter om de klageprocedurer, der er åbne for dem, navnlig som svar på specifikke anmodninger om oplysninger i forbindelse med sådanne klageprocedurer. Kommissionen har imidlertid erkendt sin fejl i den foreliggende sag og undskyldt for den. Ombudsmanden antager på dette grundlag, at Kommissionen vil forsøge at undgå sådanne fejl i fremtiden. Ombudsmanden mener derfor ikke, at yderligere undersøgelser er berettigede i forbindelse med denne påstand.

**C. Påståelse om, at Kommissionen ikke reagerede omgående på klagerens forespørgsler** *Argumenter forelagt Ombudsmanden*

51. I sin udtalelse til Ombudsmanden anerkendte Kommissionen, at der var opstået forsinkelseri forbindelse med besvarelsen af en skrivelse af 12. november 1999 og en telefax af 21. august 2004. Han undskyldte for disse forsinkelser. Den påpegede også, at den i alle andre tilfælde havde reageret hurtigt.

*Ombudsmandens vurdering*

52. Ombudsmanden mener, at det er vigtigt at reagere hurtigt på korrespondance. Kommissionen har imidlertid erkendt sin fejl i den foreliggende sag og undskyldt for den. Ombudsmanden antager på dette grundlag, at Kommissionen vil forsøge at undgå sådanne fejl i fremtiden. Ombudsmanden mener derfor ikke, at yderligere undersøgelser er berettigede i forbindelse med denne påstand.

**D. Konklusioner**

På grundlag af sine undersøgelser af denne klage bemærker Ombudsmanden, at Kommissionen delvist har tilsluttet sig Ombudsmandens forslag til en venlig løsning. Klagerne har accepteret Kommissionens tilbud. Ombudsmanden mener derfor ikke, at yderligere undersøgelser er berettigede i forbindelse med den første og den anden påstand og de dermed forbundne påstande. Ingen yderligere forespørgsler er berettigede i forhold til den tredje og fjerde påstand. Ombudsmanden afslutter derfor sagen.

Klagerne og Kommissionen vil blive underrettet om denne afgørelse.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Udfærdiget i Strasbourg, den 5. december 2008

(1) De samlede ubetalte omkostninger beløb sig angiveligt til 96 873 EUR (dvs. 57 363 EUR for den tredje periode, 37 512 EUR for den sidste periode og yderligere 1 998 EUR for den første og anden periode).

(2) Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget, EFT L 248 af 16.9.2002, s. 1-48.

(3) Kommissionens forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 af 23. december 2002 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 357 af 31.12.2002, s. 1).

(4) Sag 11/70, *Handelsgesellschaft mbH mod Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel* , Sml. 1970, s. 1125. Jf. også artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union.

(5) Jf. f.eks. sag 15/83, *Denkavit Nederland* , Sml. 1984, s. 2171, præmis 25; Sag T-260/94 *, Air Inter mod Kommissionen* , Sml. 1997 II, s. 997, præmis 144; Sag T-216/96 *Conserve Italia Soc. Coop. arl mod Kommissionen, Sml.* 1999 II, s. 3139, præmis 101; Sag T-186/00 Conserve *Italia Soc. Coop. rl mod Kommissionen, Sml.* 2003 II, s. 719, præmis 83; Sag T-306/00 *Conserve Italia Soc. Coop. rl mod Kommissionen* , Sml. 2003 II, s. 5705, præmis 127. Jf. også artikel 6, stk. 1, i den europæiske kodeks for god forvaltningsskik.

(6) Sag 181/84, *The Queen, ex parte E. D. & F. Man (Sugar) Ltd mod Intervention Board for Agricultural Produce (IBAP)* , Sml. 1985, s. 2889, præmis 29-30. Jf. også sag C-161/96, *Südzucker Mannheim/Ochsenfurt AG og Hauptzollamt Mannheim* , Sml. 1998 I, s. 281, præmis 25, 30 og 31; Sag T-340/99, *Arne Mathisen AS, med hjemsted i Værøy (Norge) mod Rådet* , Sml. 2002 II, s. 2905, præmis 106 og 126; Sag T-199/99, *Sgaravatti Mediterranea Srl, mod Kommissionen* , Sml. 2002 II, s. 3731, præmis 120; Forenede sager T-141/99, T-142/99, T-150/99 og T-151/99, *Vela Srl mod Kommissionen* , Sml. 2002 II, s. 4547, præmis 395; Sag T-33/02, *Britannia Alloys & Chemicals Ltd mod Kommissionen* , Sml. 2005 II, s. 4973, præmis 26; og sag 21/85 *Maas mod Bundesanstalt für Landwirtschaftliche Marktordnung,* Sml. 1986, s. 3537, præmis 23.

(7) Ombudsmanden bemærker, at klageren faktisk modtog 4 704,58 EUR og 25 868,10 EUR for henholdsvis den første og den anden rapporteringsperiode. Da Kommissionen er villig til at

betale et yderligere beløb på 53 705,32 EUR, vil det samlede beløb, der udbetales til instituttet, være på 84 278 EUR.